

РЕШЕНИЕ

№ 6191

гр. София, 29.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 15.10.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

**ЧЛЕНОВЕ: Георги Терзиев
Калин Куманов**

при участието на секретаря Дора Тинчева и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **6936** по описа за **2021** година докладвано от съдия Камелия Серафимова, и за да се произнесе взе предвид следното:

1

4

Настоящото касационно производство е по реда на чл.208 и сл.АПК, във връзка с чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Комисия за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество- [населено място] срещу Решение № 20127781/31.05.2021 година, постановено по н.а.х.д. №14638/2020 година по описа на СРС, отменящо Наказателно постановление № 00133/17.09.2020 година издадено от Председател на КПКОНПИ, с което последният на основание чл.173,ал.1 от Закона за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество за извършено нарушение на нормата на чл.38,ал.1,т.1,вр с чл.35,ал.1 от ,т.2 от Закона за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество наложил на В. Х. В. глоба в размер на 2500 лева.

В жалбата се развиват подробни доводи за неправилност и необоснованост на обжалваното решение. Твърди се, че първоинстанционният съд неправилно е приел, че нарушението не е извършено и неправилно е анализирал

приложените доказателства, като в този смисъл е Решение № 1513/02.03.2020 година на АССГ. Искане се отмяна на решението и потвърждаване на наказателното постановление.

В съдебно заседание, касаторът -КПКОНПИ редовно и своевременно призован, се представлява от юрисконсулт С., редовно упълномощен, който поддържа жалбата на заявените основания и моли да бъде уважена.

Ответникът по касация- В. Х. В. редовно и своевременно призован, не се явява и не изпраща представител. От процесуалния представител на същия е постъпил писмена защита и заявява претенция за присъждане на разноски.

Представителят на СГП-прокурор Д. изразява становище за основателност на касационната жалба и за неправилност на оспореното съдебно решение.

Административен съд-София-град,след като прецени събраните по делото доказателства,ведно с доводите и изразените становища на страните,прие за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима,подадена в преклузивния срок по чл.63 от ЗАНН от надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните:

От доказателствата по делото е видно , че на 02.03.2020 година – Главен специалист в Дирекция „Публичен регистър“ на КПКОНПИ извършил проверка на получените и вписаните в регистрационните дневници Декларации за имущество и интереси на лицата, които са задължени по Закона за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество (ЗПКОНПИ) да подават декларации за имущество и интереси по чл. 37, ал. 1, т. 1 – 6, т. 9, т. 12 – 14, вр. чл. 38, ал. 1, т. 1 от ЗПКОНПИ в едномесечен срок от встъпването в длъжност. При проверката е установено, че В. Х. В. - заемащ длъжност „Общински съветник“ в Общински съвет – [населено място], не е подал пред КПКОНПИ в законоустановения срок до 02.01.2020 година включително Декларация за имущество и интереси, като същият е встъпил на длъжността „Общински съветник“ на 04.11.2019 година и съобразно изискванията на закона, влезли в сила на 01.12.2019 година, Декларацията е следвало да бъде подадена в едномесечен срок от 01.12.2019 година. Проверяващите установили, че декларацията, но само в частта „Имущество“ е подадена със закъснение на 06.01.2020 година. Наред с това е установено, още че на 05.12.2019 година в законоустановения едномесечен срок, ответникът по касация Ф. подал по пощата изискуемата по закон Декларация до КПКОНПИ, но тъй като липсвала една буква в името му, декларацията била върната и се наложило впоследствие той да подаде втора такава на 06.01.2020 година. За констатираното срещу Ф. е съставен АУАН № ПР-106 от 20.03.2020 година за нарушение на чл.38, ал.1, т.1 от ЗПКОНПИ, съставен в отсъствие на нарушителя, тъй като след изрична покана да се яви за съставяне на АУАН, връчена му лично на 11.03.2020 година, Ф. не се явил в Дирекция „Публичен регистър“ на КПКОНПИ на указаната му дата. Актът е подписан от актосъставителя и двама свидетели, след което на 22.06.2020 годинае връчен лично на Ф., а последният го подписал без възражения.

Въз основа на съставения АУАН е издадено и Наказателно постановление № НП-00133 от 17.09.2020 година, с което за нарушение на чл.38, ал.1, т.1, вр. чл.35, ал.1, т.2 от Закона за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество (ЗПКОНПИ), на Ф. е наложено административно наказание

„Глоба” в размер на 2500 лева на основание чл.173, ал.1 от ЗПКОНПИ.

СРС е обсъдил подробно приложените по делото доказателства и е анализирал приложимите правни норми.

Разпоредбите на чл.38, ал.1, т.1, вр. чл.35, ал.1, т.2 от ЗПКОНПИ задължават лицата, заемащи висши публични длъжности, с изключение на тези, задължени по Закона за съдебната власт, да подадат декларация за имущество и интереси в едномесечен срок от заемането на висшата публична длъжност. По силата на чл.6, ал.1, т.32 от ЗПКОНПИ общинските съветници са задължени да подадат декларация за имущество и интереси по чл.35, ал.1, т.1 от ЗПКОНПИ. Ф. е встъпил в длъжност като общински съветник на 04.11.2019 година, но съгласно § 68 от ПЗР на ЗПКОНПИ - § 4, ал. 1 относно общинските съветници и § 19, т. 2 влизат в сила от 1 декември 2019 година и задължението за подаване на изискуемата декларация от Ф. е възникнало считано от 01.12.2019 г., а не от 04.11.2019 година и от 01.12.2019 година той е задължено лице по смисъла на чл.6, ал.1, т.32 от ЗПКОНПИ.

Правилен и изводът на СРС, че нарушението, посочено като извършено на дата 03.01.2020 година не е извършено, предвид това, че е доказано, че на 05.12.2019 година (в законоустановения едномесечен срок) Ф. е подал по пощата изискуемата по закон декларация до КПКОНПИ- както в частта за имущество, така в частта за интереси. В същата е била изпусната буквата „р“ при изписването на малкото име на декларатора и по тази причина Декларацията е върната и се е наложило впоследствие Ф. да подаде втора такава, което е сторил на 06.01.2020 година Първата декларация е била попълнена и е генерирано уникалното контролно число на 03.12.2019 година, тоест два дни преди постъпването ѝ в КПКОНПИ по пощата, а в представеното от наказващия орган копие на входящия регистър на КПКОНПИ за подадените по пощата и на ръка в деловодството на Комисията Декларации за имущество и интереси от 05.12.2019 година фигурира и подадената от Ф. по пощата Декларация и в двете и части- Част първа – Имущество и част втора- Интереси. Съгласно разпоредбата на чл.38, ал.2 от ЗПКОНПИ в срок до един месец от подаването на декларация за имущество и интереси съответното лице може да направи промяна в декларацията си, когато това се налага за отстраняване на непълноти или грешки в декларираните обстоятелства, за което той се е възползвал и след връщането на декларацията за отстраняване на грешното изписване в Декларацията на името В. Ф., той е направил това на дата 06.01.2020 година, като е подал Декларация само в частта имущество, но от приложеното Копие на Декларация е видно, че не е подал в частта за „Интереси“. Тъй като Декларацията представлява неразделна част от две части- „Имущество“ и „Интереси“, то подаването само на една част от Декларацията, а другата не, не води до извод, че е налице неизпълнение на задължението в посочения срок за подаване на декларация изобщо, а частично неизпълнение на задължението, още повече, че Законът за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество в посочената санкционна норма на чл.173, ал.1 изисква изобщо подаване на декларация/ а в случая има недеклариране в подадена Декларация на част Втора „Интереси“, което на практика не означава, че е налице пълно неизпълнение на задължението за подаване на Декларация, а само частично и на тази плоскост, приложимата санкционна норма е тази на чл.174, ал.1 от Закона, според която лице, заемащо висша публична длъжност, което не декларира или невярно декларира обстоятелство, което е длъжно да декларира по този закон се наказва с глоба в опсечине то закон размери, като лицето не е декларирано в

Декларацията част Втора“ Интереси“. Но тъй като касационната инстанция не притежава правомощия да изменя наказателното постановление като наложи санкция по друга правна норма, то настоящият съдебен състав намира, че наказателното постановление следва да бъде отменено като незаконосъобразно. Съдът споделя извода на СРС, че в издаденото Наказателно постановление посочената дата на извършване на нарушение като на дата 03.12.2020 година не е осъществено и на тази дата няма извършено нарушение от страна на ответника по касация. Едномесечният срок за отстраняване на грешката започва да тече от подаването на сгрешената декларация, тоест от 05.12.2019 година и изтича на 05.01.2020 година, който обаче е неделя (неприсъствен ден, съответно на това срокът изтича в следващия присъствен ден- понеделник – 06.01.2020 г. (първи работен ден) и нарушението се явява извършено на следващия ден, тоест на 07.01.2020 година. Коригираната Декларация Ф. е подал на 06.01.2020 година/ макар и без част „Интереси“ и няма как да е извършил нарушение на посочената дата 03.01.2020 година , защото все що срокът за подаване на коригиращата декларация не е изтекъл.

Достигайки до този правен извод, макар и по различни мотиви СРС е постановил едно правилно решение, което следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора, претенцията на ответника по касация за присъждане на разноски е основателна. Нормата на чл.63 от ЗАНН е изменена, като е създадена нова ал.3(Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г. -29.11.2019 година/, сочеща, че в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на [Административнопроцесуалния кодекс](#).. Алинея четвърта на чл.63 също нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г от 29.11.2019 година.), постановява, че ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно [чл. 36 от Закона за адвокатурата](#).

Ответникът по касация е представлява от адвокат, като в представения Договор за правна защита и съдействие е посочено, че е договорено адвокатско възнаграждение в размер на 450 лева и платено по банков път. Крайният момент, в който може да бъде заявено присъждането на разноски е устните състезания- аргумент от разпоредбата на чл.80, ал.1 от ГПК, приложим по силата на препращащата норма на чл.144 АПК-/Страната, която е поискала присъждане на разноски, представя на съда списък на разноските най-късно до приключване на последното заседание в съответната инстанция. В противен случай тя няма право да иска изменение на решението в частта му за разноските. Денят на устните състезания е крайният момент, в който страната може да поиска присъждане на разноски, а не в по-късен момент. Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия.

Воден от гореизложеното, Административен съд София-град

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ № 20127781/31.05.2021 година, постановено по н.а.х.д. №14638/2020 година по описа на СРС.

ОСЪЖДА КОМИСИЯ ЗА ПРОТИВОДЕЙСТВИЕ НА КОРУПЦИЯТА И ЗА ОТНЕМАНЕ НА НЕЗАКОННО ПРИДОБИТОТО ИМУЩЕСТВО – ГР. С. ДА ЗАПЛАТИ НА В. Х. Ф. ОТ С. ЛЕЩАК, ОБЩИНА М., ОБЛАСТ С. СУМАТА ОТ 450 ЛЕВА –АДВОКАТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ ЗА КАСАЦИОННО ПРОИЗВОДСТВО.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.